

Seppe en het beest

Seppe had altijd van vreemde dieren gehouden. Niet van honden, katten, konijnen of hamsters. Die vond hij flauw. Huisdieren voor watjes!

Seppe hield van andere beesten. Beesten die net iets gevaarlijker waren, of specialer of gewoon een beetje vies. Het begon al toen hij nog een peuter was.

Zodra hij kon kruipen, verzamelde Seppe wormen, kevers en ander ongedierte¹. Hij stopte ze in doosjes en potjes die hij door het hele huis liet slingeren.

Er lagen bokalen met spinnen in de woonkamer, luciferdoosjes met kevers in de keuken en een aquarium vol bromvliegen in de badkamer.

Zijn moeder werd er stapelgek van.

Voor zijn achtste verjaardag wilde ze Seppe een huisdier cadeau doen. Ze hoopte om zo van de insecten en vieze beesten af te raken.

‘Wat dacht je van een puppy?’ vroeg ze op een morgen.

Het was de week voor zijn verjaardag.

‘Zo eentje met grote ogen en lange oren.’

Ze had in de dierenwinkel een prachtige hond gezien. Een gele labrador.

Maar Seppe schudde vastberaden zijn hoofd.

‘Ik denk er niet aan,’ zei hij.

'Een poesje dan?' probeerde zijn moeder.

Hij schudde weer.

'Een konijntje? Of een hamster, zoals je kleine zus?'

Maar wat ze ook voorstelde, Seppe wilde er niets van weten.

Katten of honden vond hij te gewoon. Die zag je overal, op elke hoek van de straat en in elke tuin. Daar was helemaal niets speciaals aan! En konijnen of hamsters kon de grootste dommerik kweken. Kijk maar naar het buurmeisje: zelfs zij had een tamme witte rat. En iedereen wist dat zij toch echt niet de slimste was thuis. Ooit had ze een hele maand haar krullen niet willen wassen, nadat Seppe haar had wijsgemaakt dat je haar zomaar kon gaan uitvallen van te veel shampoo en warm water.

Neen dus.

Dat soort beesten wilde Seppe niet in huis.

Hij wou iets anders.

Iets groters.

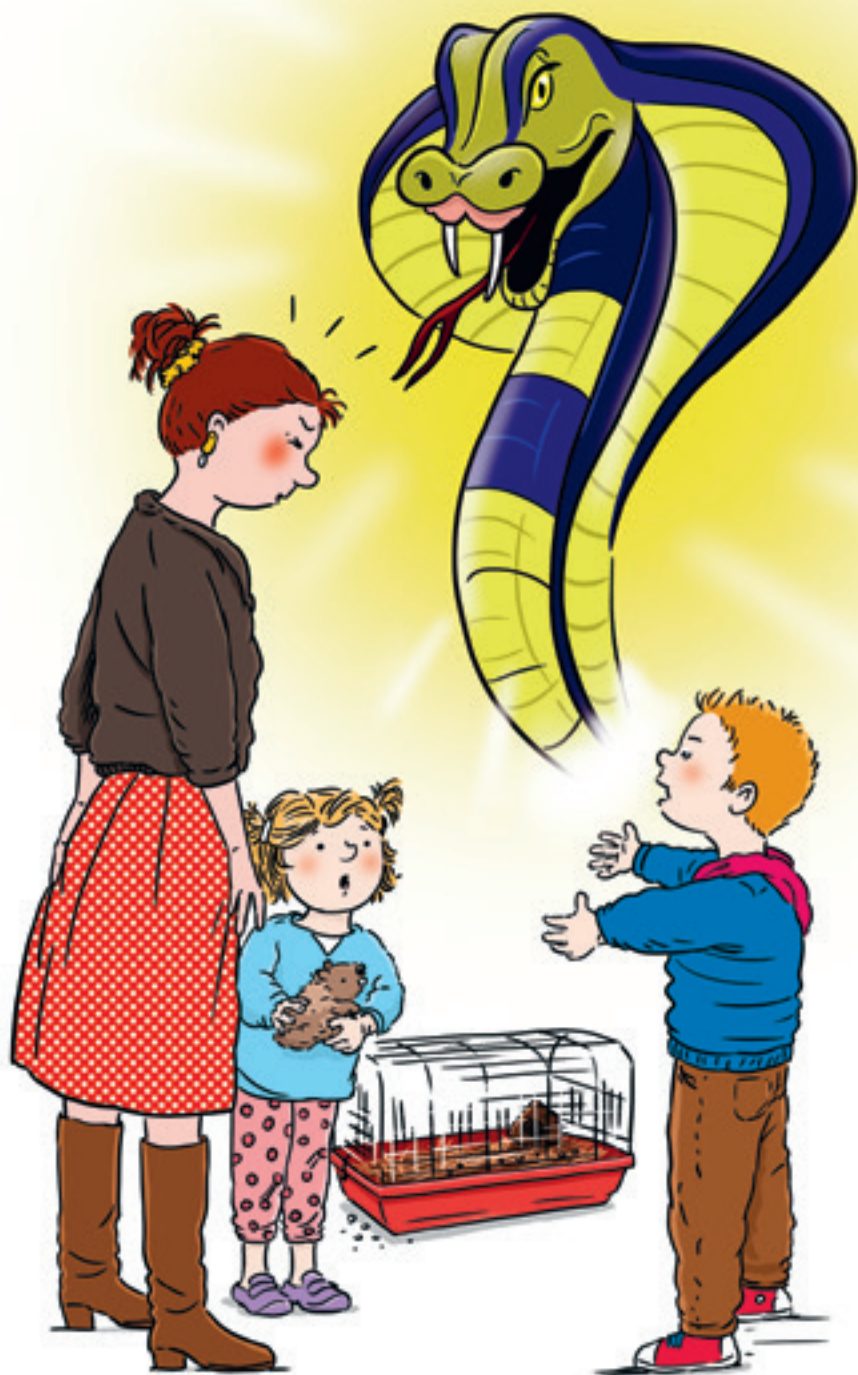
Mooier.

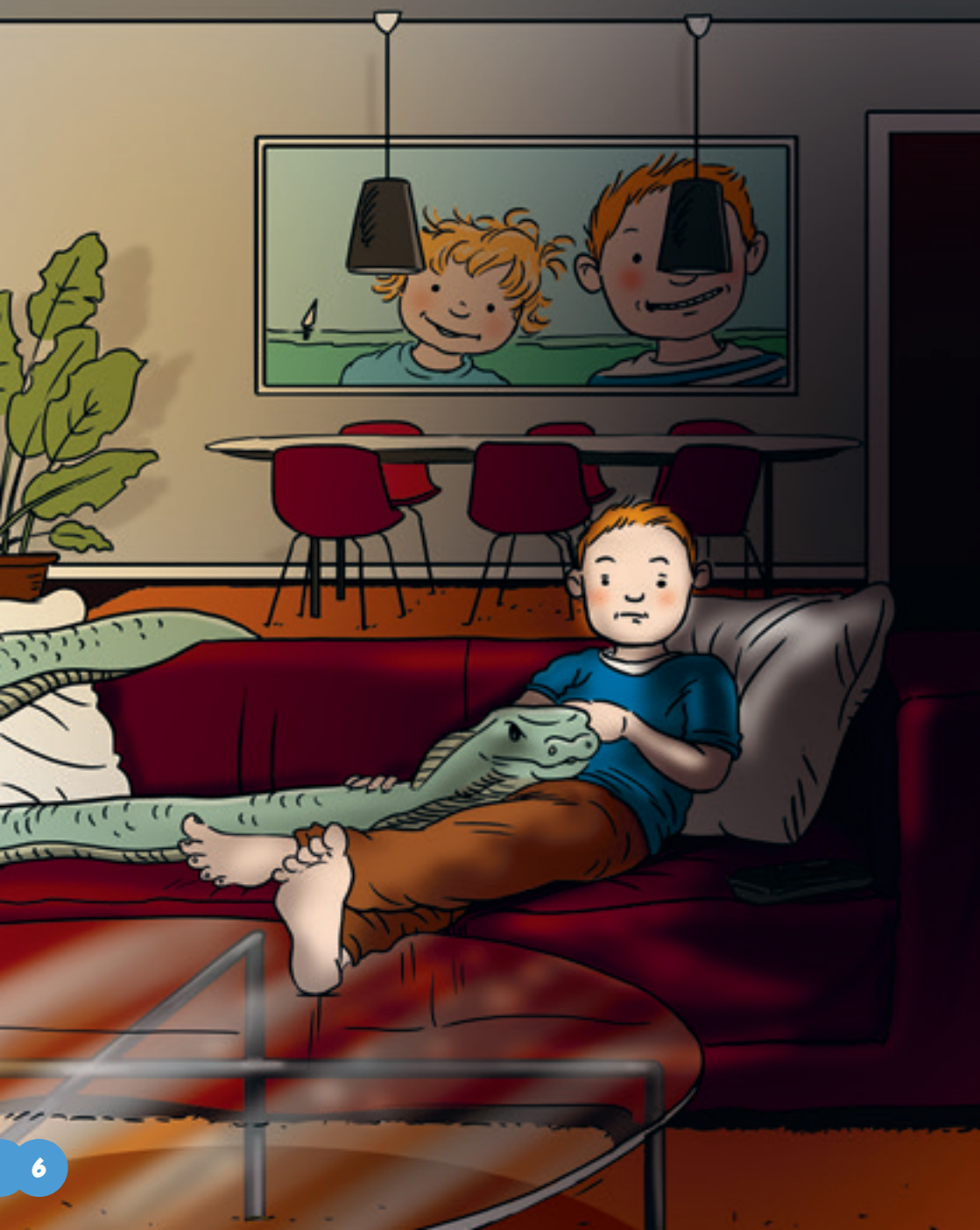
Gevaarlijker.

'Ik wil een koningscobra,' zei hij zonder aarzelen.

Zijn moeder hapte naar adem.

Ze stond op, streek haar rok glad en kneep haar ogen tot spleetjes.

‘Geen sprake van,’ zei ze toen. ‘Een slang is en blijft een wild beest. En wilde beesten zijn niet te vertrouwen. Levensgevaarlijk! Weet je wel wat voor vreselijke dingen er kunnen gebeuren met een slang in huis?’

Seppe haalde zijn schouders op. Hij had er nog niet over nagedacht. Het kon hem eigenlijk ook niet veel schelen. Maar zijn moeder hield niet op.

‘Op een keer vergeet je dat beest te voeren,’ riep ze uit.

‘En dan krijgt het honger en breekt het uit en vreet het ons allemaal op met huid en haar.’

Maar Seppe luisterde niet naar wat zijn moeder zei. Hij klaagde en zeurde en jankte tot ze uiteindelijk toegaf.

Voor zijn achtste verjaardag kreeg hij een koningscobra.

Seppe was in de wolken.

Elke dag voerde hij zijn slang diepgevroren muisjes uit een plastic zakje en maakte nauwgezet de kooi schoon. Hij nam de cobra op zijn schoot en aaide haar over haar gladde, koude schubben terwijl hij naar de televisie keek. Hij legde haar aan zijn voeten, waar ze rustig lag te slapen terwijl hij zijn huiswerk maakte en liet haar elke dag een kwartiertje uit in de tuin.

Hij vond het heerlijk.

Maar na enkele weken verslapte de aandacht van Seppe. Zo fantastisch was de koningscobra nu ook weer niet. In elk geval een stuk minder fantastisch dan hij had gedacht. Het grootste deel van de tijd lag dat beest maar wat te slapen en te suffen². Soms deed ze zelfs de hele dag haar ogen niet open.

En kunstjes kon je zo'n slang ook al niet leren. Ze vertikte³ het om rechtop te gaan zitten als hij haar koekjes voerde en kwam niet eens opdagen wanneer hij haar riep.

Wat een lui beest!

Dus op een dag haalde Seppe de slang niet meer uit de kooi om haar te knuffelen. Hij liet haar niet meer uit in de tuin en vergat af en toe zelfs om haar eten te geven.

Ook de kooi schoonmaken was een karweitje dat hem flink begon tegen te staan. Elke dag was veel te veel. Eén keer per week het stro verversen was best genoeg. Toch?

Op een kwaai morgen vergat Seppe om de kooi op slot te doen. Sinds die dag kwam en ging de koningscobra wanneer ze er zin in had.

Seppe vond het allemaal best. Het was een pak minder werk nu hij niet meer elke dag de kooi moest poetsen. Bovendien leek het wel alsof de slang minder honger had dan voordien. Dat scheelde een hoop geld, want diepgevroren muisjes waren behoorlijk duur!

Vijf dagen later was de kat van de burens opeens verdwenen. De arme buurvrouw was er het hart van in⁴. Ze maakte posters met foto's van haar huisdier en hing ze op in de straat. Ze zocht de hele buurt af en zette elke ochtend en avond een bordje eten aan de achterdeur, maar niets hielp.

Het bordje was elke keer leeg, maar de kat kwam niet terug.

Nog een week later waren ook de konijntjes van papa en de hamster van zus spoorloos verdwenen.

Seppe twijfelde. Hij begon stilaan onraad te ruiken⁵. Misschien had zijn koningscobra wel iets met de verdwenen dieren te maken. Slangen houden nu eenmaal van een lekkere ronde hamster of een paar malse konijntjes. Maar hij zei niets.

Ach.

Wie gaf er nou wat om de kat van de buurvrouw of die andere saaie huisdieren?

